

Arrest

nr. 212 700 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met referentnummer 73383.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2017 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 september 2017 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.06.2017 werd ingediend door :

K.,M. (...)

Nationaliteit: Albanië

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk..

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij hier naar school gaat en dat zij hoopt haar opleiding in België te kunnen vervolledigen. Ter staving hiervan legt betrokkene één schoolattest voor dat betrekking heeft op vorig schooljaar. Allereest stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat zij effectief dit schooljaar opnieuw gestart is, daar zij geen attesten voorlegt die betrekking hebben op het lopende schooljaar. Daarnaast stellen we vast dat betrokkene momenteel meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Tenslotte merken we op dat haar scholing in België plaatsvond in illegaal verblijf. Betrokkene kwam op 28.05.2013 aan op het Belgisch grondgebied met recht op verblijf tot 28.08.2013 gezien Albanië niet visumplichtig is. Het loutere feit dat zij in België school gelopen heeft, geeft enkel aan dat haar het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan het feit dat zij en haar ouders bewust die keuze hebben gemaakt om hier een scholing te starten in illegaal verblijf. Zij en haar ouders lieten dit schoolbezoek bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Daarnaast toont betrokkene niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden. Tevens behoeft haar scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich daarnaast op artikel 8 EVRM, met name het recht op respect voor haar opgebouwde privé, familie- en gezinsleven en dat zij het centrum van haar belangen hier heeft opgebouwd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Allereerst merken we op dat geen enkel lid van het kerngezin van betrokkene over enig verblijfsrecht in België beschikt, betrokkene kan dus samen met haar naaste familieleden naar Albanië terugkeren. Betrokkene toont niet aan dat er, buiten het kerngezin, nog andere familieleden in België verblijven. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert wel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernst of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken verder op dat betrokkene niet aantoont dat haar hier opgebouwde persoonlijke banden zo nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Ter staving van haar nauwe banden legt

betrokkene namelijk twee petitie's voor, een vanwege haar school en één onlinepetitie. Beiden petitie's spreken zich uit over haar studies in België en vragen om betrokkene toestemming te even haar studies hier af te maken. Geen van beiden spreekt zich uit over enige vorm van nauwe sociale banden. Dergelijke petitie's tonen eerder de maatschappelijke betrokkenheid van de ondertekenaars aan dan nauwe interpersoonlijke banden. Het louter voorleggen van beide petitie's toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zou zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen. Bovendien merken we op dat betrokkene blijkbaar vergeten is dat zij van haar geboorte tot 2004 en opnieuw van 2006 tot 2013 in Albanië verbleef, waar zij dus het grootste deel van haar kindertijd doorbracht en waar zij ook onderwijs genoten moet hebben. Het lijkt ons dan ook engszins onwaarschijnlijk dat betrokkene geen netwerk meer zou hebben in Albanië. Volledigheidshalve merken we op dat Albanië niet visumplichtig is, waardoor regelmatige bezoeken aan België tot de mogelijkheden behoren. We merken tevens nog op dat de verplichting om haar aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten te voldoen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokken niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. V. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd.27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekster haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij als sinds 2013 onafgebroken in België zou verblijven, dat zij vanaf haar aankomst hier werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij de Franse taal zou spreken, dat zij hier haar leven zou opgebouwd hebben, dat zij al haar belangen in België zou hebben, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat zij een opleiding als kok zou volgen, dat zij vastberaden zou zijn om actief een job te zoeken na het behalen van haar diploma, dat zij op zeer intense wijze zou zijn overgegaan tot verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten, dat zij zich in de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat aan haar intentie geenszins getwijfeld zou kunnen worden en daze een petitie van haar school voorlegt evenals een onlinepetitie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769.)

1.3. Eveneens op 12 september 2017 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

"Mevrouw,

Naam, voornaam: K.,M.

(...)

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene kwam in België aan op 28.05.2013, met een toegelaten verblijf tot 28.08.2013, volgens aankomstverklaring n° 2013/223 van 28.05.2013. De toegestane maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2017, aan betrokkene betekend op 13.03.2017.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op: “Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 8 EVRM, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

Na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht betoogt verzoekster als volgt:

“ (...) Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

"Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In verband met artikel 9.3 van Wet van 15/12/1980 heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over het vereiste het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak doet op het verzoek gemotiveerd moet zijn in zulke mate dat het de werkelijkheid van een onderzoek weerspiegelt. (RvS nr. 86 390 29 maart 2000)

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Ten eerste beperkt de bestreden beslissing zich door te stellen dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een verzoekschrift conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet normalerwijze door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat de vreemdelingenwet hierop een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2^e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Ten tweede dient men een weigering derhalve te kaderen in één van de uitzonderingsgevallen van artikel 8,2e lid EVRM..

Artikel 8 EVRM. waarborgt het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Artikel 8 EVRM stelt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.
- Verwerende partij kan enkel een inbreuk maken op art. 8 E.V.R.M. indien dit gerechtvaardigd is.

Een terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst, impliceert een schending van het familie en gezinsleven.

Verwerende partij stelt ten onrechte dat de terugkeer naar het land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven.

Verder stelt verwerende partij dat geen enkel lid van het kerngezin van verzoekster over enig verblijfsrecht in België beschikt en dat ze dus met haar naaste familieleden naar Albanië zou kunnen terugkeren.

Dat haar naaste familieleden nog in een procedure verwikkeld zijn om een verblijfsrecht te bekomen.
Dat het dus niet vaststaat dat ze hierin niet zullen slagen.

Verwerende partij stelt daarnaast dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betekent, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen.
De elementen van integratie zouden enkel behoren tot de gegrondheid en zouden in deze fase niet behandeld worden.

Verzoekster verblijft al geruime tijd in België en leeft er samen met haar vader, moeder en broer.
Er is dan ook sprake van een gezinsleven.

Bovendien heeft verzoekster duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Bijgevolg zou het voor verzoekster traumatisch zijn om na verregaande integratie alsnog gedwongen terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen.

Verzoekster is een graag geziene leerlinge in haar school ni. Institut Communal Marius Renard, waar zij een koksopleiding volgt. Zij startte deze opleiding in 2014 tot op heden.

De directie, leerkrachten en medestudenten van de school hebben een petitie opgestart en ondertekend om tezamen te vragen of verzoekster haar studies mag afronden in België. Daarnaast werd er ook een online petitie opgestart.

Verwerende partij stelt dat deze petitie zich niet uitspreken over nauwe sociale banden, maar dat zie eerder de maatschappelijke betrokkenheid van de ondertekenaars aantonen.

Hierbij laat verwerende partij het feit dat verzoekster een graag geziene en aangename leerlinge en vriendin is voor velen buiten beschouwing. De ondertekenaars tekenden de petitie niet om hun 'maatschappelijke betrokkenheid' aan te tonen maar om hun genegenheid naar verzoekster toe te bewijzen zodat dit bewijst dat verzoekster een sociale binding met de ondertekenaars heeft.

Verzoekster werkt parttime als kelner in Le Grand Café in Brussel alwaar zij na haar studies uitzicht heeft op een vaste job. Dit toont des te meer dat zij zich volledig inburgerde in onze samenleving en niet vies is om de handen uit de mouwen te steken. Op haar werk wordt verzoekster geapprecieerd voor haar inzet en haar harde werk.

Een aanvraag tot machtiging tot verblijf in het buitenland kan jarenlang in beslag nemen. Dit kan een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen gezien verzoekster de afronding van haar opleiding voor lange termijn zou moeten uitstellen. Daarnaast zou ze haar job verliezen in de brasserie.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekster het grootste deel van haar kindertijd doorbracht in Albanië en dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen netwerk meer zou hebben in Albanië.

Verzoekster is reeds 4 jaar niet meer in Albanië geweest. Het contact met de vrienden die ze in Albanië gemaakt had is ondertussen verwaterd.

Dat het een feit is dat Albanië niet visumplichtig is maar dat de financiële middelen om regelmatig naar België af te reizen niet voorhanden zijn waardoor het een effectieve scheiding van haar gezin, vrienden en kennissen zal betreffen.

Dat de terugkeer voor verzoekster een trauma zou betekenen in die zin dat ze helemaal alleen zou moeten terugkeren naar een land waarmee ze geen enkele voeling of band meer heeft. Ze moet hierdoor al haar vrienden en naasten achterlaten.

Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden waardoor er geen correcte belangenafweging heeft plaatsgevonden tussen de gevolgen en het beoogde doel, waardoor thans niet vaststaat dat het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf niet disproportioneel zou zijn en een schending van artikel 8 E.V.R.M. zou uitmaken.

De bestreden beslissing schendt dus artikel 8 van het EVRM en bevat aldus geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekster onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

2.6. De verzoekende partij voert een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en stelt vervolgens dat de eerste bestreden beslissing zich ertoe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde duidelijk niet louter stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, maar uitgebreid motiveert waarom hij de verschillende door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen niet als zodanig aanvaardt. Hij verwijst hierbij ook naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere aanvoelen van verzoekster dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft en dat de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is, maakt niet dat de formele motiveringsplicht geschonden werd.

2.7. De verwerende partij heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorts geen enkele andere verplichting dan te motiveren inzake de door verzoekster naar voren geschoven omstandigheden die naar haar oordeel buitengewone omstandigheden vormen in het licht van dit wetsartikel. Dit is in casu het geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.8. Verzoekster gaat verder uitgebreid in op de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM. In dit verband dient de Raad vooreerst op te merken dat verzoeksters betoog inzake artikel 8, tweede lid van het EVRM niet dienstig is. Immers betreft verzoeksters geval geen geval van voortgezet verblijf en vormen de bestreden beslissingen dus geen inmenging in haar voorgehouden privé- en gezinsleven.

2.9. Met haar simpel betoog dat ze samenleeft met haar vader, moeder en broer in België, dat er sprake is van een gezinsleven, dat haar naaste familieleden nog in een procedure verwickeld zijn om verblijfsrecht te verwerven en het niet vaststaat dat ze hierin niet zullen slagen, en haar overtuiging dat een terugkeer een schending oplevert van haar gezins- en familieleven en dat de overwegingen in de bestreden beslissing over het gezinsleven niet deugen, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze op pertinente wijze vaststelt, *“Allereerst merken we op dat geen enkel lid van het kerngezin van betrokkene over enig verblijfsrecht in België beschikt, betrokkene kan dus samen met haar naaste familieleden naar Albanië terugkeren”* en *“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten te voldoen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokken niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland 22 EHRR 228; EHRM 26 juni*

2014, nr. 71398/12, M.E. V. Zweden, par. 100)” en “Volledigheidshalve merken we op dat Albanië niet visumplichtig is, waardoor regelmatige bezoeken aan België tot de mogelijkheden behoren”.

2.10. Verzoekster poneert vervolgens dat ze hier duurzame sociale bindingen heeft opgebouwd alsook een grote vrienden- en kennissenkring. Hiermee en door louter te poneren dat de ondertekenaars van de petitie hun genegenheid voor haar bewijzen, dat ze al 4 jaar niet meer in Albanië is geweest, dat het contact met haar vrienden in Albanië is verwaterd, dat de financiële middelen om regelmatig heen en weer te reizen tussen België en Albanië niet voorhanden zijn en dat een terugkeer naar Albanië een trauma zal veroorzaken omdat ze geen enkele voeling of band meer heeft met dat land, kan verzoekster de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze op pertinente wijze vaststelt: *“We merken verder op dat betrokkene niet aantoonde dat haar hier opgebouwde persoonlijke banden zo nauw zouden zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Ter staving van haar nauwe banden legt betrokkene namelijk twee petitieën voor, een vanwege haar school en één onlinepetitie. Beiden petitieën spreken zich uit over haar studies in België en vragen om betrokkene toestemming te even haar studies hier af te maken. Geen van beiden spreekt zich uit over enige vorm van nauwe sociale banden. Dergelijke petitieën tonen eerder de maatschappelijke betrokkenheid van de ondertekenaars aan dan nauwe interpersoonlijke banden. Het louter voorleggen van beide petitieën toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke en sociale belangen van die orde zou zijn dat een terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen. Bovendien merken we op dat betrokkene blijkbaar vergeten is dat zij van haar geboorte tot 2004 en opnieuw van 2006 tot 2013 in Albanië verbleef, waar zij dus het grootste deel van haar kindertijd doorbracht en waar zij ook onderwijs genoten moet hebben. Het lijkt ons dan ook engszins onwaarschijnlijk dat betrokkene geen netwerk meer zou hebben in Albanië. Volledigheidshalve merken we op dat Albanië niet visumplichtig is, waardoor regelmatige bezoeken aan België tot de mogelijkheden behoren”* en *“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten te voldoen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokken niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. V. Zweden, par. 100).”* Dat ze al 4 jaar niet meer in Albanië is geweest, dat het contact met haar vrienden in Albanië is verwaterd, dat de financiële middelen om regelmatig heen en weer te reizen tussen België en Albanië niet voorhanden zijn en dat ze geen enkele voeling of band meer heeft met Albanië, werd door verzoekster ook niet kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in haar in punt 1.1. bedoelde vraag. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden toen ze de eerste bestreden beslissingen trof.

2.11. Verzoekster wijst er vervolgens op dat ze parttime werkt als kelner in een gelegenheid waar ze uitzicht heeft op een vaste job en dat dit aantoonde dat ze zich volledig inburgerde in de Belgische samenleving. De verwerende partij kan vooreerst niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden toen ze de eerste bestreden beslissingen trof, aangezien verzoekster dit niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij in haar in punt 1.1. bedoelde vraag. Het stuk dat verzoekster thans toevoegt aan haar verzoekschrift aangaande haar job in een brasserie alsook het stuk dat ze hierover neerlegt ter terechtzitting werden niet verstrekt aan de verwerende partij. Alleszins kan dit de pertinentie van de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen dat *“Bovendien merken we op dat betrokkene blijkbaar vergeten is dat zij van haar geboorte tot 2004 en opnieuw van 2006 tot 2013 in Albanië verbleef, waar zij dus het grootste deel van haar kindertijd doorbracht en waar zij ook onderwijs genoten moet hebben. Het lijkt ons dan ook engszins onwaarschijnlijk dat betrokkene geen netwerk meer zou hebben in Albanië. Volledigheidshalve merken we op dat Albanië niet visumplichtig is, waardoor regelmatige bezoeken aan België tot de mogelijkheden behoren”* en *“De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten te voldoen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokken niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. V. Zweden, par. 100).”*

2.12. Verzoekster werpt op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland jarenlang in beslag kan nemen, dat ze hierdoor de afronding van haar opleiding moet uitstellen en dat ze haar job in een brasserie zal verliezen. De verwerende partij kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden toen ze de bestreden beslissingen trof, aangezien verzoekster dit niet kenbaar heeft gemaakt aan de verwerende partij in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag. De stukken die verzoekster thans toevoegt aan haar verzoekschrift aangaande haar opleiding werden niet verstrekt aan de verwerende partij. Voorts blijkt nergens uit dat een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit Albanië *“jarenlang”* in beslag neemt. Het staat verzoekster overigens vrij, zoals de bestreden beslissing terecht

opmerkt, om als visumvrije vreemdeling regelmatig heen en weer te reizen in afwachting van de afloop van deze procedure.

2.13. Verzoekster hecht veel belang aan haar privéleven alhier maar een privéleven dat werd ontwikkeld in precair verblijf kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot de positieve verplichting voor de verwerende partij om de betrokkene hier verblijf toe te staan of minstens toe te laten dat hier de procedure voor het verwerven van een verblijf doorlopen wordt (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191). Verzoekster toont niet aan dat haar geval door zulke uitzonderlijke omstandigheden gekenmerkt wordt.

2.14. Verzoekster is van oordeel dat niet alle elementen werden betrokken in de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 EVRM, maar ze toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde elementen zoals geduid in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag geen rekening zou hebben gehouden.

2.15. Verzoekster toont met haar betoog dat uitgebreid steunt op louter theoretische overwegingen niet aan dat de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zijn genomen noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden. Een schending van artikel 8 van het EVRM werd evenmin aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA